

AUTORITÀ PER LE
GARANZIE NELLE
AGCOM COMUNICAZIONI NAD

USNESENÍ Č. 298/23/CONS

NAŘÍZENÍ, KTERÝM SE PROVÁDÍ ČL. 41 ODS. 9 NAŘÍZENÍ Č. 208 ZE DNE 8. LISTOPADU 2021 O POŘADECH, VIDEONAHRAVKÁCH VYTVOŘENÝCH UŽIVATELI A AUDIOVIZUÁLNÍCH OBCHODNÍCH SDĚLENÍCH URČENÝCH ITALSKÉ VEŘEJNOSTI A PŘENÁŠENÝCH PLATFORMOU PRO SDÍLENÍ VIDEONAHRAVEK, JEJÍŽ POSKYTOVATEL JE USAZEN V JINÉM ČLENSKÉM STÁTĚ

ÚŘAD

PO zasedání správní rady dne 22. listopadu 2023;

S OHLEDEM NA zákon č. 481 ze dne 14. listopadu 1995 o *pravidlech hospodářské soutěže a regulace veřejných služeb. Zřízení regulačních úřadů pro oblast veřejných služeb*;

S OHLEDEM NA zákon č. 249 ze dne 31. července 1997 o *zřízení Úřadu pro dozor nad komunikacemi a o stanovení pravidel týkajících se telekomunikačních a audiovizuálních systémů*;

S OHLEDEM na směrnici Evropského parlamentu a Rady 2000/31/ES ze dne 8. června 2000 o některých právních aspektech služeb informační společnosti, zejména elektronického obchodu, na vnitřním trhu (dále také „*směrnice o elektronickém obchodu*“ nebo „*směrnice ES*“);

S OHLEDEM NA nařízení č. 70 ze dne 9. dubna 2003 o *provádění směrnice 2000/31/ES o některých právních aspektech služeb informační společnosti, zejména elektronického obchodu, na vnitřním trhu*, a zejména na čl. 5 odst. 2, 3 a 4 tohoto nařízení;

S OHLEDEM NA směrnici Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1808 ze dne 14. listopadu 2018, *kterou se mění směrnice 2010/13/EU o koordinaci některých právních a správních předpisů členských států upravujících poskytování audiovizuálních mediálních služeb (směrnice o audiovizuálních mediálních službách) s ohledem na měnící se situaci na trhu* (dále také „*směrnice o audiovizuálních mediálních službách*“);

S OHLEDEM ZEJMÉNA NA bod 10 odůvodnění směrnice (EU) 2018/1808, který stanoví, že „[v] souladu s judikaturou Soudního dvora Evropské unie (dále jen „*Soudní dvůr*“) lze svobodu poskytování služeb zaručenou Smlouvou z naléhavých důvodů obecného veřejného zájmu, například aby bylo dosaženo vysoké úrovně ochrany spotřebitele, omezit za předpokladu, že tato omezení jsou odůvodněná, přiměřená a

nezbytná. Členský stát by tudíž měl být schopen přijmout určitá opatření k zajištění dodržování svých pravidel ochrany spotřebitele, která nespadají do oblasti koordinované směrnici 2010/13/EU. Judikatura Soudního dvora požaduje, aby opatření přijatá členským státem za účelem prosazování jeho vnitrostátního režimu ochrany spotřebitele, mimo jiné i pokud jde o reklamy na hazardní hry, byla odůvodněná, přiměřená sledovanému cíli a nezbytná. Přijímající členský stát v každém případě nesmí přijímat opatření, která by na jeho území bránila přenosu televizního vysílání z jiného členského státu“.

S OHLEDEM NA nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2022/2065 ze dne 19. října 2022 o jednotném trhu digitálních služeb a o změně směrnice 2000/31/ES (nařízení o digitálních službách), a zejména na články 4, 5, 6, 8, 9, 10 a 85 tohoto nařízení;

S OHLEDEM NA dvoustrannou dohodu o spolupráci mezi Evropskou komisí a Úřadem pro dozor nad komunikacemi při uplatňování nařízení o digitálních službách podepsanou dne 30. října 2023;

S OHLEDEM na vyhlášku č. 123 ze dne 15. září 2023 *o naléhavých opatřeních pro boj proti strádání mladých lidí, chudobě ve vzdělávání a trestné činnosti mladistvých, jakož i pro bezpečnost nezletilých osob v digitálním světě*, přeměněnou se změnami v zákonem č. 159 ze dne 15. listopadu 2023, a zejména na její článek 15 „Jmenování koordinátora digitálních služeb v rámci provádění nařízení (EU) 2022/2065 o digitálních službách“;

BERA NA VĚDOMÍ zejména to, že podle čl. 15 odst. 1 výše uvedeného právního předpisu „S cílem zajistit účinnost práv a účelnost povinností stanovených v nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2022/2065 ze dne 19. října 2022 o jednotném trhu digitálních služeb, jakož i související dohled a dosažení zamýšlených cílů, a to i s ohledem na ochranu nezletilých osob před pornografickým obsahem dostupným on-line, jakož i jiným nezákonným nebo jinak zakázaným obsahem, přenášeným online platformami nebo jinými provozovateli zprostředkovatelských služeb, a s cílem přispět k vymezení bezpečného digitálního prostředí, se Úřad pro dozor nad komunikacemi určuje jako koordinátor digitálních služeb ve smyslu čl. 49 odst. 2 nařízení (EU) 2022/2065“;

S OHLEDEM NA nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1024/2012 ze dne 25. října 2012 o správní spolupráci prostřednictvím systému pro výměnu informací o vnitřním trhu a o zrušení rozhodnutí Komise 2008/49/ES (nařízení o systému IMI), a zejména článek 29 tohoto nařízení;

S OHLEDEM NA směrnici Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/1535 ze dne 9. září 2015 o postupu při poskytování informací v oblasti technických předpisů a

předpisů pro služby informační společnosti (*kodifikované znění*) a zejména článek 5 této směrnice;

S OHLEDEM NA nařízení č. 208 ze dne 8. listopadu 2021 o *provádění směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1808 ze dne 14. listopadu 2018, kterou se mění směrnice 2010/13/EU o koordinaci některých právních a správních předpisů členských států upravujících poskytování audiovizuálních mediálních služeb (směrnice o audiovizuálních mediálních službách) s ohledem na měnící se situaci na trhu* (dále jen „TUSMA“ nebo „konsolidovaný předpis“), a zejména na čl.

- 3 odst. 1 písm. c), ve kterém je „*služba platformy pro sdílení videonahrávek*“ definována jako „*služba ve smyslu článků 56 a 57 Smlouvy o fungování Evropské unie, jejímž hlavním účelem nebo hlavním účelem její neoddělitelné části nebo její zásadní funkcí je poskytování pořadů, videonahrávek vytvářených uživateli nebo obojího, za které nenese redakční odpovědnost poskytovatel platformy pro sdílení videonahrávek, široké veřejnosti za účelem informování, zábavy nebo vzdělávání prostřednictvím sítí elektronických komunikací ve smyslu čl. 2 písm. a) směrnice 2002/21/ES ze dne 12. července 2002 a jejichž organizaci určuje poskytovatel platformy pro sdílení videonahrávek, a to i prostřednictvím automatických prostředků nebo algoritmů, zejména na základě zobrazování, označování a určování pořadů*“;
- čl. 4 odst. 1 *konsolidovaného předpisu*, ve kterém se stanoví: „*1. Mezi obecné zásady systému audiovizuálních mediálních služeb, rozhlasového vysílání a služeb platform pro sdílení videonahrávek patří záruka svobody a plurality vysílacích sdělovacích prostředků, ochrana svobody projevu každého jednotlivce, včetně svobody přesvědčení a svobody přijímat nebo sdělovat informace nebo myšlenky bez prostorového ohraničení, přičemž jsou respektovány lidská důstojnost, zásady nediskriminace a boj proti nenávisným projevům, zachována objektivita, úplnost, přesnost a nestrannost informací, zajištěn boj proti dezinformačním strategiím, ochrana autorských práv a práv duševního vlastnictví, otevřenost vůči různým politickým, sociálním, kulturním a náboženským názorům a proudům a ochrana etnické rozmanitosti a kulturního, uměleckého a environmentálního dědictví na národní a místní úrovni při současném respektování svobod a práv, zejména pokud jde o lidskou důstojnost a ochranu osobních údajů, podporu a ochranu dobrých životních podmínek, zdraví a harmonického tělesného, duševního a morálního rozvoje dítěte, jak je zaručuje Ústava, právo Evropské unie, mezinárodní předpisy platné v italském právním řádu a státní a regionální právní předpisy.*
- čl. 9 odst. 1, ve kterém se stanoví: „*Úřad při výkonu úkolů, které mu byly zákonem svěřeny, zajišťuje dodržování základních práv osoby v oblasti komunikací, a to i prostřednictvím audiovizuálních nebo rozhlasových mediálních služeb. Úřad vykonává své pravomoci nestranně a transparentně a v souladu s cíli směrnice (EU) 2018/1808, zejména s pluralitou médií, kulturní a jazykovou rozmanitostí, ochranou*

spotřebitele, přístupností, nediskriminací, řádným fungováním vnitřního trhu a podporou korektní hospodářské soutěže.“;

- čl. 9 odst. 2, ve kterém se stanoví: *„Úřad vykonává v oblasti audiovizuálních a rozhlasových mediálních služeb a služeb platform pro sdílení videonahrávek pravomoci ustanoveními tohoto konsolidovaného předpisu, jakož i pravomoci, které již byly uděleny ostatními platnými předpisy, i když nejsou zahrnuty do konsolidovaného předpisu, a zejména pravomoci uvedené v zákonech č. 223 ze dne 6. srpna 1990, č. 481 ze dne 14. listopadu 1995 a č. 249 ze dne 31. července 1997.“;*

- čl. 41 odst. 7, ve kterém se stanoví: *„Aniž jsou dotčeny články 14 až 17 nařízení č. 70 ze dne 9. dubna 2003, a aniž jsou dotčena ustanovení předcházejících odstavců, může být volný pohyb pořadů, videonahrávek vytvořených uživateli a audiovizuálních obchodních sdělení určených italské veřejnosti a přenášených platformou pro sdílení videonahrávek, jejíž poskytovatel je usazen v jiném členském státě, omezen opatřením Úřadu postupem podle čl. 5 odst. 2, 3 a 4 nařízení č. 70 z roku*

2003, a to pro tyto účely: a) ochrana nezletilých osob před obsahem, který může narušit jejich tělesný, duševní nebo mravní vývoj v souladu s čl. 38 odst. 1: b) boj proti podněcování k nenávisti z důvodu rasy, pohlaví, víry nebo národnosti a proti útokům na lidskou důstojnost; c) ochrana spotřebitelů, včetně investorů, podle tohoto konsolidovaného předpisu“;

- čl. 41 odst. 8, ve kterém se stanoví: *„[s] cílem určit, zda jsou pořad, videonahrávka vytvořená uživatelem nebo audiovizuální obchodní sdělení určeny italské veřejnosti, kritéria, jako například použitý jazyk, oslovení významného počtu kontaktů na italském území nebo dosažení příjmů v Itálii“;*

S OHLEDEM NA článek 21 (Zákaz diskriminace) Listiny základních práv Evropské unie z roku 2000, a zejména na odstavec 1, ve kterém se stanoví: *„Zakazuje se jakákoli diskriminace založená zejména na pohlaví, rase, barvě pleti, etnickém nebo sociálním původu, genetických rysech, jazyku, náboženském vyznání nebo přesvědčení, politických názorech či jakýchkoli jiných názorech, příslušnosti k národnostní menšině, majetku, narození, zdravotním postižení, věku nebo sexuální orientaci.“;*

S OHLEDEM NA článek 22 (Kulturní, náboženská a jazyková rozmanitost) Listiny základních práv Evropské unie z roku 2000, podle kterého *„Unie respektuje kulturní, náboženskou a jazykovou rozmanitost“;*

S OHLEDEM NA článek 3 Ústavy, ve kterém se stanoví: *„Všichni občané jsou nadáni stejnou společenskou důstojností a jsou si rovni před zákonem, bez rozdílu pohlaví, rasy, jazyka, náboženství, politických názorů, osobních a společenských podmínek. Úkolem republiky je odstraňovat překážky hospodářského a společenského rázu omezující de facto svobodu a rovnost občanů, které tak brání plnému rozvoji lidské*

osobnosti a účinné účasti všech pracujících na politické, hospodářské a společenské organizaci země“;

S OHLEDEM NA rámcové rozhodnutí Rady 2008/913/SVV ze dne 28. listopadu 2008 o boji proti některým formám a projevům rasismu a xenofobie prostřednictvím trestního práva a na směrnici (EU) 2017/541 ze dne 15. března 2017 o boji proti terorismu, kterou se nahrazuje rámcové rozhodnutí Rady 2002/475/SVV a mění rozhodnutí Rady 2005/671/SVV;

S OHLEDEM NA obecné politické doporučení ECRI (Evropská komise proti rasismu a nesnášenlivosti Rady Evropy) č. 15 o boji proti nenávisťným verbálním projevům přijaté dne 8. prosince 2015, které vybízí státy, aby přijaly konkrétní opatření k zajištění toho, aby byly potírány a odstraňovány všechny formy etnické diskriminace v souladu s mezinárodním právem na ochranu lidských práv;

S OHLEDEM NA rámcové rozhodnutí Rady 2008/913/SVV ze dne 28. listopadu 2008 o boji proti některým formám a projevům rasismu a xenofobie prostřednictvím trestního práva;

S OHLEDEM NA Kodex chování pro boj proti nezákonným nenávisťným projevům on-line, který Evropská komise podepsala dne 31. května 2016;

S OHLEDEM NA sdělení Evropské komise Evropskému parlamentu, Radě, Evropskému hospodářskému a sociálnímu výboru a Výboru regionů COM (2017) 555 „Boj proti nezákonnému obsahu on-line. Zvyšování odpovědnosti on-line platforem“;

S OHLEDEM NA „Kodex samoregulace v oblasti médií a nezletilých osob“, schválený Komisí pro organizaci systému rozhlasového a televizního vysílání dne 5. listopadu 2002 a podepsaný vysílacími subjekty a signatářskými sdruženími dne 29. listopadu 2002;

S OHLEDEM NA usnesení č. 165/06/CSP ze dne 22. listopadu 2006, kterým se stanoví „Pokyny pro dodržování základních práv osoby a osobní důstojnosti a pro zajištění správného tělesného, duševního a mravního vývoje nezletilých osob v zábavních pořadech“;

S OHLEDEM NA usnesení č. 23/07/CSP ze dne 22. února 2007 s názvem „Pokyny pro dodržování základních práv osoby a provádění zákazu vysílání s pornografickými scénami“;

S OHLEDEM NA usnesení č. 51/13/CSP ze dne 3. května 2013, kterým se stanoví „Nařízení o technických opatřeních, která mají být přijata s cílem vyloučit u nezletilých osob sledování a poslech vysílání zpřístupněného poskytovateli audiovizuálních mediálních služeb na vyžádání, pokud toto vysílání může vážně

poškodit tělesný, duševní nebo mravní vývoj nezletilých osob podle článku 34 nařízení č. 177 ze dne 31. července 2005, ve znění pozměněném a doplněném zejména nařízením č. 44 ze dne 15. března 2010, ve znění nařízení č. 120 ze dne 28. června 2012“;

S OHLEDEM NA usnesení č. 157/19/CONS, kterým se schvaluje „Nařízení, kterým se stanoví ustanovení o respektování lidské důstojnosti, o zásadě nediskriminace a o boji proti nenávisťným projevům“;

S OHLEDEM NA usnesení č. 37/23/CONS ze dne 22. února 2023, kterým se stanoví „Nařízení o ochraně základních práv osoby podle článku 30 nařízení č. 208 ze dne 8. listopadu 2021 (konsolidovaný předpis o audiovizuálních mediálních službách)“;

S OHLEDEM NA usnesení č. 194/23/CONS ze dne 26. července 2023 s názvem „Změna předpisového rámce pro postupy řešení sporů mezi uživateli a provozovateli elektronických komunikací nebo poskytovateli audiovizuálních mediálních služeb a za účelem provádění čl. 42 odst. 9 nařízení TUSMA, pokud jde o platformy pro sdílení videonahrávek“;

S OHLEDEM na usnesení č. 224/23/CONS ze dne 27. září 2023 s názvem „Změna usnesení č. 666/08/CONS o nařízení o organizaci a vedení registru provozovatelů komunikací“, jehož cílem je sestavit seznam poskytovatelů mediálních služeb spadajících do italské jurisdikce, jakož i prodloužit lhůtu pro ukončení postupu uvedeného v čl. 1 odst. 5 usnesení č. 105/23/CONS v části týkající se zápisu poskytovatelů poštovních služeb, včetně poskytovatelů služeb dodávání balíků, do registru provozovatelů komunikací“;

S OHLEDEM NA usnesení č. 223/12/CONS ze dne 27. dubna 2012 o „Přijetí nového nařízení o organizaci a fungování Úřadu pro dozor nad komunikacemi“, naposledy pozměněné usnesením č. 434/22/CONS;

S OHLEDEM NA usnesení č. 107/19/CONS ze dne 5. dubna 2019, kterým se stanoví „Nařízení o konzultačních postupech v řízeních spadajících do působnosti Úřadu“;

S OHLEDEM NA usnesení č. 410/14/CONS ze dne 29. července 2014, kterým se stanoví „Jednací řád v oblasti správních pokut a závazků“, ve znění naposledy pozměněném usnesením č. 437/22/CONS;

S OHLEDEM NA usnesení č. 76/23/CONS ze dne 16. března 2023 o zahájení veřejné konzultace k návrhu nařízení, kterým se provádí čl. 41 odst. 9 nařízení č. 208 ze dne 8. listopadu 2021 o pořadech, videonahrávkách vytvořených uživateli nebo audiovizuálních obchodních sděleních určených italské veřejnosti a přenášených platformou pro sdílení videonahrávek, jejíž poskytovatel je usazen v jiném členském státě;

BERA NA VĚDOMÍ zejména, že body 45 až 48 odůvodnění směrnice o elektronickém obchodu objasňují, že:

„(45) „Omezení odpovědnosti zprostředkujících poskytovatelů služeb podle této směrnice se nedotýká možnosti podávání různých druhů žalob na zdržení se jednání. Tyto žaloby na zdržení se jednání mohou mít zejména podobu rozhodnutí soudů nebo správních orgánů vyžadujících ukončení protiprávních jednání nebo předcházení protiprávním jednáním včetně odstranění protiprávních informací nebo zamezení přístupu k nim.

(46) Aby mohl poskytovatel služby informační společnosti spočívající v ukládání informací využívat omezení odpovědnosti, musí, jakmile zjistí protiprávní činnost nebo se o ní dozví, neprodleně přijmout veškerá opatření k odstranění daných informací nebo znemožnění přístupu k nim. V souvislosti s jejich odstraněním nebo znemožněním přístupu k nim musí dodržovat zásadu svobody projevu a s ní spojené postupy stanovené na vnitrostátní úrovni. Touto směrnicí nejsou dotčeny možnosti členských států vymezit zvláštní požadavky, které je třeba neprodleně splnit před odstraněním informací nebo znemožněním přístupu k nim.

(47) Zákaz ukládat poskytovatelům služeb povinnost dohledu uložený členským státům platí pouze pro povinnosti obecné povahy. Zákaz se netýká povinnosti dohledu ve zvláštních případech, a zejména nebrání rozhodnutím vnitrostátních orgánů přijímaným v souladu s vnitrostátními předpisy.

(48) Touto směrnicí není nijak dotčena možnost členských států požadovat od poskytovatelů služeb ukládajících informace poskytované příjemcům jejich služeb, aby jednali se zabezpečením, které lze od nich rozumně vyžadovat a které je vymezeno ve vnitrostátních právních předpisech, s cílem odhalit některé druhy protiprávní činnosti a zamezit jim.“;

BERA NA VĚDOMÍ, že 38. bod odůvodnění nařízení o digitálních službách objasňuje, že:

„(38) Příkazy k přijetí opatření proti nezákonnému obsahu a k poskytnutí informací podléhají pravidlům zaručujícím příslušnost členského státu, v němž je usazen poskytovatel služby, jemuž je příkaz určen, a pravidlům stanovícím možné odchylky od této příslušnosti v určitých případech stanovených v článku 3 směrnice 2000/31/ES pouze tehdy, jsou-li splněny podmínky uvedené v uvedeném článku. Jelikož se dotýčné příkazy týkají konkrétních položek nezákonného obsahu či konkrétních informací, pak v případě, že jsou určeny poskytovatelům zprostředkovatelských služeb usazeným v jiném členském státě, v zásadě neomezují svobodu těchto poskytovatelů poskytovat služby na přeshraničním základě. Pravidla stanovená v článku 3 směrnice 2000/31/ES, včetně pravidel týkajících se potřeby odůvodnit opatření odchylovící se od příslušnosti členského státu, v němž je poskytovatel služby usazen, z určitých konkrétních důvodů, a týkajících se oznámení těchto opatření, se proto na tyto příkazy nevztahují.“;

BERA NA VĚDOMÍ rovněž, že čl. 6 odst. 4 nařízení o digitálních službách objasňuje, že: „*Tímto článkem není dotčena možnost justičního nebo správního orgánu požadovat od poskytovatele služby v souladu s právním řádem členského státu, aby ukončil protiprávní jednání nebo mu předešel.*“

VZHLEDEM K TOMU, že návrh nařízení připojený k výše uvedenému usnesení č. 76/23/CONS byl v souladu s článkem 5 směrnice (EU) 2015/1535 oznámen Evropské komisi (dále také „Komise“) ústředním oddělením pro oznámení při ministerstvu pro podniky a Made in Italy dne 19. dubna 2023 (ref. č. 107032). Konkrétně Komise zaslala žádost o vysvětlení dne 12. května 2023 (ref. č. 128467 a následný dodatek ref. č. 129255 ze dne 15. května 2023), na kterou byla poskytnuta odpověď dne 25. května 2023 (ref. č. 141380), předaná dne 31. května 2023 prostřednictvím výše uvedeného ústředního oddělení pro oznámení. Na základě obdržené zpětné vazby měla Komise v úmyslu uvést několik závěrečných úvah ve sdělení obdrženém dne 26. července 2023 (ref. č. 199894);

S OHLEDEM NA příspěvky, které byly obdrženy v rámci veřejné konzultace od těchto zúčastněných stran: Confindustria Radio TV (ref. č. 134774 ze dne 19. května 2023), Google Ireland Limited – dále také jen „Google“ – (ref. č. 135451 ze dne 19. května 2023), Meta Platforms Ireland Ltd – dále také jen „Meta“ (ref. č. 135845 ze dne 22. května 2023) a U.Di.Con. A.P.S. – Unione Difesa Consumatori (ref. č. 135846 ze dne 22. května 2023);

PO VYSLECHNUTÍ připomínek vznesených během slyšení těmito zúčastněnými stranami, které o slyšení požádaly: Google Ireland Limited dne 6. července 2023 a Meta Platforms Ireland Ltd dne 7. července 2023;

PO DOKONČENÍ veřejné konzultace stanovené v usnesení č. 76/23/CONS;

BERA V ÚVAHU zejména následující připomínky, které vznesla Evropská komise:

ve své žádosti o objasnění podané v návaznosti na oznámení návrhu nařízení zveřejněného za účelem konzultace Komise požádala o upřesnění, zda má být oznámený návrh považován za vnitrostátní opatření provádějící čl. 3 odst. 5 směrnice o elektronickém obchodu (směrnice 2000/31/ES), a o uvedení důvodů, které odůvodňují potřebu přijmout samostatný postup pro služby sestávající z platform pro sdílení videonahrávek usazených mimo italské území. Kromě toho si Komise vyžádala některé doplňující informace, mimo jiné o jazyce, v němž se podle oznámeného návrhu předpokládá předávání údajů a komunikace mezi poskytovatelem platformy a italskými orgány, a o kontaktní osobě uvedené v čl. 8 odst. 1 oznámeného návrhu, a to i s odkazem na kontaktní místo uvedené v článku 12 nařízení 2022/2065 (nařízení o digitálních službách), případně zda se naopak jedná o dodatečnou povinnost pro poskytovatele platformy. Kromě toho Komise požádala o

objasnění, zda by se identifikace předmětného obsahu ve smyslu článku 8 oznámeného návrhu měla chápat tak, že zahrnuje přesnou adresu URL (pokud je k dispozici) s cílem usnadnit lokalizaci obsahu, a rovněž o vyjasnění opatření uvedených v čl. 9 odst. 2 oznámeného návrhu spočívajících v odstranění obsahu, a zejména v tom, že italské orgány přijmou opatření, která mají rovněž vliv na dostupnost obsahu mimo italské území. Komise rovněž požádala o objasnění, zda by oznámený návrh měl být vykládán v tom smyslu, že nebrání předávání příkazů ostatním koordinátorům digitálních služeb podle čl. 9 odst. 4 nařízení 2022/2065.

V reakci na výše uvedenou žádost o dodatečné informace Úřad uvedl, že oznámené nařízení je třeba považovat za vnitrostátní opatření, kterým se na základě ustanovení obsažených v konsolidovaném znění provádí postup stanovený v článku 3 směrnice o elektronickém obchodu pro služby sdílení videonahrávek. V tomto smyslu Úřad uvedl, že výše uvedené nařízení se řídí: *postupem stanoveným v čl. 5 odst. 2, 3 a 4 nařízení č. 70 z roku 2003*, v souladu s ustanoveními čl. 41 odst. 7 nařízení TUSMA. Zejména pravidla uvedená v čl. 5 odst. 2, 3 a 4 nařízení č. 70 z roku 2003 provádějí pravidla obsažená v čl. 3 odst. 4, v tomto případě částečně, a v odstavci 5 směrnice.

Úřad Agcom je tedy nezávislým správním orgánem, který nemá žádnou zákonodárnou pravomoc, nýbrž pravomoc sekundární regulace, přičemž dotčené nařízení mělo za cíl provést legislativní ustanovení primárního práva (bývalý článek 41 nařízení TUSMA).

Pokud jde o žádost o dodatečné informace o kontaktní osobě uvedené v čl. 8 odst. 1 oznámeného nařízení, Úřad upřesnil, že cílem tohoto opatření je usnadnit proces dialogu s poskytovateli VSP a že se nejedná o povinnost, ale o pouhé uplatnění možnosti ze strany poskytovatelů VSP a že se může shodovat s údajem uvedeným v článku 12 nařízení o digitálních službách. Rovněž v souvislosti s opatřeními uvedenými v čl. 9 odst. 2 oznámeného nařízení Úřad poznamenal, že toto ustanovení definuje postup pro omezení pohybu programů, videonahrávek vytvořených uživateli a audiovizuálních obchodních sdělení určených italské veřejnosti a přenášených platformou pro sdílení videonahrávek, jejíž poskytovatel je usazen v jiném členském státě, a to pro specifické účely definované v tomto ustanovení, a že toto ustanovení se řídí stejným postupem jako v čl. 5 odst. 2 až 5 vyhlášky o elektronickém obchodu. V tomto ohledu Úřad připomněl, že od roku 2013 stanovil a zavedl podobný postup zaměřený na identifikaci a ukončení porušování předpisů v oblasti ochrany autorského práva na sítích elektronických komunikací, a to při provádění článků 14, 15 a 16 nařízení č. 70 ze dne 9. dubna 2003, jak je upraveno nařízením přijatým usnesením č. 680/13/CONS, které již bylo oznámeno Komisi (oznamovací postup č. 2013/0496/I). Podobně v dotčeném nařízení má Úřad v naléhavých případech v úmyslu obrátit se přímo na poskytovatele platformy pro sdílení videonahrávek a nařídit mu, aby přijal veškerá opatření, včetně odstranění, která by italské veřejnosti zabránila v přístupu k nezákonnému obsahu. Jedná se tedy o pouhý příkaz omezující (geoblocking) obsah určený pro Itálii, který šíří poskytovatel VSP usazený v jiném

členském státě Unie, a tato stránka není zablokována. Je třeba rovněž poznamenat, že toto opatření je odůvodněné ve stejných případech, které jsou uvedeny v čl. 3 odst. 1 směrnice o elektronickém obchodu a které jsou považovány za hodné zvláštní ochrany (ochrana mladistvých, ochrana spotřebitelů včetně investorů a boj proti podněcování k nenávisti z důvodu rasy, pohlaví, víry nebo národnosti a proti útokům na lidskou důstojnost).

Pokud jde o jazyk, v němž se podle oznámeného návrhu předpokládá předávání údajů a komunikace mezi poskytovatelem platformy a italskými orgány, Úřad upřesnil, že ve všech správních aktech a opatřeních přijatých Úřadem, a to i vůči subjektům, které nejsou usazeny v Itálii, ale poskytují tam své služby, se použije italský jazyk. Kromě toho, pokud jde o identifikaci pořadu, videonahrávky vytvořené uživatelem nebo audiovizuálního obchodního sdělení podle článku 8 oznámeného nařízení, Úřad uvedl, že nepovažuje za vhodné uvádět přesnou adresu URL, a to i s ohledem na nedávnou vnitrostátní judikaturu, přičemž pokud je k dispozici, bude poskytovatel VSP neprodleně informován. V každém případě se Úřad uvolil změnit nařízení s cílem umožnit snadnější identifikaci obsahu, který má být odstraněn.

Úřad rovněž objasnil, že oznámené nařízení nebrání předávání příkazů ostatním koordinátorům digitálních služeb podle čl. 9 odst. 4 nařízení 2022/2065.

Komise rovněž s ohledem na získané dodatečné informace předložila několik závěrečných připomínek k oznámenému návrhu nařízení. Nejprve odkázala na nařízení o digitálních službách, které stanoví harmonizovaný regulační rámec pro poskytovatele online zprostředkovatelských služeb, pokud jde o jejich povinnosti řešit u jejich služeb nezákonný a škodlivý obsah. Komise v tomto ohledu uvedla, že online platformy jsou jednou z zprostředkovatelských služeb ve smyslu čl. 3 písm. i) nařízení o digitálních službách a že pokud splňují kritéria stanovená v čl. 1 odst. 1 písm. aa) směrnice o audiovizuálních mediálních službách ve spojení s pokyny Komise z července 2020, lze tyto platformy rovněž považovat za služby platform pro sdílení videonahrávek podle směrnice o audiovizuálních mediálních službách. Proto by se v takové situaci použila jak směrnice o audiovizuálních mediálních službách, tak nařízení o digitálních službách.

Komise obecně poznamenává, že oznámené nařízení by mohlo být posouzeno s ohledem na ustanovení nařízení o digitálních službách, neboť stanoví použitelný postup pro omezení dostupnosti obsahu uloženého prostřednictvím služeb platform pro sdílení videonahrávek poskytovaných subjekty usazenými v jiných členských státech než v Itálii a nabízejícími přeshraniční služby na italském území.

Pokud jde o podrobnosti, Komise vzala na vědomí informace uvedené v odpovědi na žádost o dodatečné informace, a zejména nepovinnou povahu určení kontaktního místa podle čl. 8 odst. 1 oznámeného nařízení, které zůstává pro poskytovatele služeb dobrovolné a může se shodovat s kontaktním místem uvedeným v článku 12 nařízení o digitálních službách. Komise rovněž vzala na vědomí doplňující vysvětlení týkající se účinků případných příkazů uvedených v oznámeném návrhu, které by byly

omezeny na příjemce služeb na italském území. Komise rovněž uvítala vyjasnění, že oznámený návrh nebrání tomu, aby byly příkazy zaslány jiným koordinátorům digitálních služeb podle čl. 9 odst. 4 nařízení o digitálních službách.

Kromě toho, pokud jde o obsah příkazů přijatých podle oznámeného nařízení, pokud jde o uvedení přesné adresy URL pro identifikaci nezákonného obsahu a použití italského jazyka pro předání tohoto obsahu poskytovatelům platform pro sdílení videonahrávek, Komise zdůraznila, že články 9 a 10 nařízení o digitálních službách harmonizují určité zvláštní minimální podmínky, které musí správní nebo justiční příkazy členského státu splňovat, aby poskytovatelé zprostředkovatelských služeb měli povinnost informovat příslušné orgány o provedení těchto příkazů. Mezi nimi Komise uvádí: i) zahrnutí jasných informací umožňujících poskytovateli zprostředkovatelských služeb identifikovat a lokalizovat nezákonný obsah (čl. 9 odst. 2 písm. a) bod iv)) a ii) předání v jednom z jazyků uvedených poskytovatelem zprostředkovatelských služeb nebo v jiném úředním jazyce členských států, na němž se dohodl orgán vydávající příkaz a uvedený poskytovatel nebo v jazyce orgánu, jenž příkaz vydal, je-li k němu připojen náležitý překlad (čl. 9 odst. 2 písm. c) a čl. 10 odst. 2 písm. c)).

Komise dále konstatuje, že cílem postupu stanoveného v oznámeném návrhu je provést procesní kroky stanovené v čl. 3 odst. 4 a 5 směrnice o elektronickém obchodu, včetně oznámení podávaných zemi původu poskytovatele služeb a Komisi. V tomto ohledu proto odkázala na systém pro výměnu informací o vnitřním trhu (dále jen „systém IMI“), který byl vyvinut v rámci pilotního projektu na základě článku 29 nařízení (EU) č. 1024/2012 (dále jen „nařízení o systému IMI“), a vyzvala, aby v případě potřeby bylo odkazováno na používání tohoto systému při vydání jakéhokoli opatření vůči určitému přeshraničnímu poskytovateli spadajícímu do oblasti působnosti článku 3 směrnice o elektronickém obchodu.

Závěrem Komise rovněž připomněla, že je třeba zajistit, aby vnitrostátní právní předpisy byly v souladu s nařízením o digitálních službách a případně se směrnicí o elektronickém obchodu, včetně systému provádění stanoveného pro systém IMI.

VZHLEDEM K příspěvkům obdrženým v rámci veřejné konzultace a jejich vyhodnocení Úřadem, jak je uvedeno níže:

Obecné připomínky

Hlavní pozice zúčastněných subjektů

Všechny subjekty účastníci se konzultace vítají dotčené navrhované nařízení, jehož cílem je zajistit vysokou úroveň ochrany italských uživatelů ve vztahu k obsahu používanému prostřednictvím služeb platform pro sdílení videonahrávek.

Jeden subjekt by si přál, aby kritéria pro identifikaci videonahrávek, na něž se vztahují omezující opatření, byla stejně přísná jako kritéria systému rozhlasového a televizního vysílání.

Jiný subjekt upozorňuje na některé zásadní otázky týkající se koordinace návrhu nařízení se směrnicí 2010/13/EU o audiovizuálních mediálních službách, následně pozměněnou směrnicí 2018/1808, nařízením o digitálních službách, směrnicí o elektronickém obchodu a obecněji zásadou země původu. Zejména z prvního hlediska uvádí, že i když je návrh nařízení inspirován článkem 3 směrnice ES, jedná se o vnitrostátní předpis, jehož přijetí není směrnicí o audiovizuálních mediálních službách stanoveno – je v ní dokonce výslovně vyloučeno – a není nezbytný vzhledem k existenci ustanovení nařízení č. 70/03, která jsou vyčerpávající, okamžitě použitelná a plně se překrývají s uvedeným návrhem. Kromě toho z jiného hlediska tentýž subjekt upozorňuje na kritické otázky, pokud jde o koordinaci mezi návrhem nařízení a nařízením o digitálních službách. V tomto ohledu uvádí 9. bod odůvodnění výše uvedeného nařízení, podle něhož je členským státům zakázáno přijímat další vnitrostátní požadavky týkající se záležitostí spadajících do oblasti působnosti uvedeného nařízení, pokud tak není v uvedeném nařízení výslovně stanoveno, neboť by to mělo vliv na přímé a jednotné uplatňování plně harmonizovaných pravidel vztahujících se na poskytovatele zprostředkovatelských služeb v souladu s cíli uvedeného nařízení. Subjekt konstatuje, že oblast působnosti návrhu nařízení se zřejmě překrývá s oblastí působnosti nařízení o digitálních službách, která zahrnuje ochranu nezletilých osob a spotřebitelů, jakož i boj proti nenávistným verbálním projevům nebo diskriminačnímu obsahu. V neposlední řadě se tentýž subjekt domnívá, že návrh nařízení vykazuje nesrovnalosti ve vztahu k dodržování zásady země původu uvedené v článku 3 směrnice o elektronickém obchodu, podle níž členský stát nesmí omezit volný pohyb dané služby informační společnosti ve vztahu k obsahu, který je považován za pouze „nebezpečný“, a nikoli nezákonný. Konečně v této souvislosti subjekt poznamenává, že jediný výklad čl. 41 odst. 7 nařízení TUSMA, který je v souladu s unijním právem, je ten, který omezuje jeho působnost pouze na obsah představující protiprávní jednání. Odlišný výklad by totiž byl v rozporu se zásadou země původu a se zákazem kladení dodatečných povinností nad rámec ustanovení evropského práva (tzv. gold-plating). Navrhuje proto lépe upřesnit oblast působnosti právního předpisu a jasně odkázat obsah podléhající omezení na kategorii obsahu, která je v rozporu s italskými právními předpisy.

Další subjekt zdůrazňuje, že je třeba dodržovat zásady evropského práva jako základního nástroje pro řádné fungování jednotného trhu ve prospěch evropských a italských uživatelů; kromě toho jakožto platforma pro sdílení videonahrávek zdůrazňuje, že má extrémně přísné reklamní normy, které platí pro všechny uživatele, včetně nezletilých osob, a které stanoví velmi vysoké standardy pro placenou reklamu. Zdůrazňuje význam harmonizace jako klíčové zásady pro zajištění toho, aby online služby a spotřebitelé mohli využívat výhod skutečného jednotného digitálního trhu EU.

A konečně jiný subjekt zdůrazňuje význam ustanovení zavedených dotčeným nařízením, zejména pokud jde o nový postup s cílem odstranit nezákonný obsah, u kterého je stanovena nová možnost zásahu jak přímo Úřadu pro dozor nad komunikacemi, tak regulačního orgánu země, v níž je platforma pro sdílení usazena, ve

všech ostatních případech. Z tohoto důvodu považuje za nezbytné jej co nejvíce rozšířit, a to i prostřednictvím podpory sdružení spotřebitelů, s cílem zvýšit povědomí uživatelů o obsahu tohoto nařízení.

Připomínky Úřadu

S ohledem na otázky vznesené ohledně koordinace mezi dotčeným nařízením a hlavními evropskými nařízeními uvedenými v tomto nařízení (nařízení o digitálních službách, směrnice o elektronickém obchodu, směrnice o audiovizuálních mediálních službách) je třeba úvodem zopakovat, že při provádění směrnice 2018/1808 do vnitrostátního práva svěřil vnitrostátní zákonodárce tuto pravomoc Úřadu v článku 41 nařízení TUSMA. V tomto ohledu je třeba poznamenat, že zákonodárce výslovně odkázal na postupy stanovené v článku 5 nařízení č. 70/03.

Je rovněž třeba poznamenat, že návrh nařízení, který byl předložen k veřejné konzultaci, byl oznámen Evropské komisi, která sice podala žádost o objasnění, ale nenašla žádný rozpor s právními předpisy EU. Kromě toho, jak uvedla Evropská komise, dotčené nařízení pouze stanoví zásah v některých případech konkrétně vymezených v čl. 41 odst. 7 nařízení č. 208/2021, a to pro následující účely: „a) *ochrana nezletilých osob před obsahem, který může narušit jejich tělesný, duševní nebo mravní vývoj [...]; b) boj proti podněcování k nenávisti z důvodu rasy, pohlaví, víry nebo národnosti a proti útokům na lidskou důstojnost a c) ochrana spotřebitelů, včetně investorů*“.

Pokud jde o otázky týkající se dodržování zásady země původu, je třeba připomenout, že nařízení vychází ze směrnice 2000/31/ES o elektronickém obchodu, podle níž může za určitých podmínek každý členský stát omezit pohyb informačních služeb z jiného státu s ohledem na danou službu informační společnosti. Podle čl. 3 odst. 4 uvedené směrnice musí být opatření, která členský stát hodlá přijmout, zejména: i.) nezbytná z některého z určených důvodů (veřejný pořádek, ochrana veřejného zdraví, veřejná bezpečnost a ochrana spotřebitelů včetně investorů, ii.) přijata vůči určité službě informační společnosti, která poškozuje cíle uvedené v bodě 1 nebo která představuje závažné a podstatné ohrožení a iii) úměrná těmto cílům. V takových případech právní předpisy stanoví, že před přijetím dotčených opatření a aniž je dotčeno soudní řízení včetně předběžného řízení a kroků uskutečněných v rámci trestního vyšetřování musí členský stát nejprve požádat členský stát, ve kterém subjekt je usazen, aby zasáhl; pokud opatření nepřijal nebo jsou nedostatečná, musí oznámit Komisi a členskému státu svůj záměr toto opatření přijmout.

Výše uvedený čl. 3 odst. 5 rovněž stanoví možnost odchýlit se od těchto podmínek v naléhavých případech. Za těchto okolností musí být veškerá přijatá opatření co nejdříve oznámena Komisi a členskému státu, v němž je subjekt usazen nebo u nějž se má za to, že je v něm usazen, s uvedením důvodů, na základě kterých se členský stát domnívá, že se jedná o naléhavý případ.

Na základě těchto předpokladů přijal Úřad nařízení, jehož cílem je chránit autorské právo v sítích elektronických komunikací, připojené k usnesení č. 680/13/CONS, které

rovněž upravuje zásahy Úřadu v případě protiprávních jednání spáchaných subjekty usazenými mimo Itálii. Výše uvedené nařízení bylo rovněž oznámeno Evropské komisi a bylo schváleno správním soudem.

Pokud jde konkrétně o koordinaci mezi dotčeným nařízením a nařízením o digitálních službách, je třeba poznamenat, že článkem 6 nařízení o digitálních službách (který nahradil článek 14 směrnice o elektronickém obchodu) týkajícím se regulace „uchovávání informací“ není dotčena možnost justičního nebo správního orgánu požadovat od poskytovatele služeb, aby v souladu s právním systémem každého členského státu předešel protiprávnímu jednání nebo jej ukončil.

V tomto ohledu je třeba poznamenat, jak již uvedla sama Evropská komise, že nová ustanovení se použijí v souladu s nařízením o digitálních službách a v něm stanovených mezích. Úřad zejména odkazuje v souladu s tím, co vyjádřila Evropská komise, na 38. bod odůvodnění nařízení o digitálních službách, podle něhož: „[p]říkazy k přijetí opatření proti nezákonnému obsahu a k poskytnutí informací podléhají pravidlům zaručujícím příslušnost členského státu, v němž je usazen poskytovatel služby, jemuž je příkaz určen, a pravidlům stanovícím možné odchylky od této příslušnosti v určitých případech stanovených v článku 3 směrnice 2000/31/ES pouze tehdy, jsou-li splněny podmínky uvedené v uvedeném článku. Jelikož se dotyčné příkazy týkají konkrétních položek nezákonného obsahu či konkrétních informací, pak v případě, že jsou určeny poskytovatelům zprostředkovatelských služeb usazeným v jiném členském státě, v zásadě neomezují svobodu těchto poskytovatelů poskytovat služby na přeshraničním základě. Pravidla stanovená v článku 3 směrnice 2000/31/ES, včetně pravidel týkajících se potřeby odůvodnit opatření odchyloující se od příslušnosti členského státu, v němž je poskytovatel služby usazen, z určitých konkrétních důvodů, a týkajících se oznámení těchto opatření, se proto na tyto příkazy nevztahují.“

Aniž by tedy byla dotčena neexistence obecné povinnosti digitálních platforem podle článku 8 nařízení o digitálních službách monitorovat informace či aktivně zjišťovat skutečnosti či okolnosti, které nasvědčují protiprávní činnosti, zůstává nedotčena možnost Úřadu požadovat, aby poskytovatel zprostředkovatelských služeb v souladu s ustanoveními čl. 6 odst. 4 nařízení o digitálních službách ukončil protiprávní jednání nebo mu předešel.

Kromě toho se s ohledem na jednání s Komisí v zájmu zajištění maximálního souladu s postupy stanovenými v nařízení o digitálních službách považuje za vhodné uvést, že Úřad jakožto koordinátor digitálních služeb pro Itálii (podle článku 15 vyhlášky č. 123 ze dne 16. září 2023, přeměněné se změnami v zákonem č. 159 ze dne 15. listopadu 2023) podle čl. 9 odst. 4 nařízení o digitálních službách předá přijatý příkaz všem koordinátorům digitálních služeb prostřednictvím systému zřízeného v souladu s článkem 85 nařízení o digitálních službách.

Ohledně definic uvedených v článku 1

Hlavní pozice zúčastněných subjektů

Jeden subjekt navrhuje pro účely uvedené v předpisu podléhajícím konzultaci zrušit v čl. 1 písm. f) slova „s výjimkou tzv. gifů“ protože, jak je známo, „gify“ (graphics interchange format) jsou série obrázků, které lze definovat pouze prostřednictvím jejich formátu a mohou mít značnou délku trvání. Poukazuje zejména na to, že i „gify“ o délce 10 nebo 20 sekund mohou zprostředkovávat škodlivý obsah, a kromě toho totéž dotčené ustanovení uvádí, že pro účely definice nechce brát v úvahu délku trvání pořadu.

Připomínky Úřadu

Pokud jde o návrh zrušit v definici pořadu odkaz na „gify“ a obecněji rozšířit nařízení také na tyto obrázky, je třeba poznamenat, že tato formulace (která je výslovně vylučuje) byla stanovena přímo italským zákonodárcem v čl. 3 odst. 1 písm. g) nařízení č. 208/2023 se zvláštním odkazem na definici pojmu „pořad“. Kromě toho bylo toto zahrnutí zvoleno při provádění směrnice (EU) 2018/1808 italským zákonodárcem, rovněž v souladu s 6. bodem odůvodnění této směrnice.

O subjektivních kritériích pro identifikaci obsahu určeného italské veřejnosti podle článku 3

Hlavní pozice zúčastněných subjektů

Pokud jde o identifikační kritéria, jejichž cílem je stanovit, zda je obsah určen italské veřejnosti, jeden subjekt uvádí, že jsou v rozporu s čl. 41 odst. 8 a 9 konsolidovaného znění předpisu a zároveň se jeví jako obecná a příliš široká. Zejména zdůrazňuje, že primární právní předpisy neudělují Úřadu pravomoc definovat kritéria pro identifikaci obsahu určeného italské veřejnosti; v tomto ohledu uvádí, že čl. 41 odst. 9 konsolidovaného znění předpisu pouze omezuje regulační pravomoci Úřadu na „*postup pro přijetí opatření uvedených v odstavci 7*“, aniž by bylo zmíněno vymezení kritérií, podle kterých se identifikuje obsah určený italské veřejnosti. Na druhé straně tentýž subjekt uvádí, že ustanovení vnitrostátního zákonodárce týkající se řady příkladových prvků by zřejmě vyžadovalo, aby byl obsah určený italské veřejnosti posuzován podle jednotlivých případů.

Z jiného hlediska tentýž subjekt tvrdí, že zásah Úřadu by se podle jeho názoru neomezoval na vyjasnění ustanovení primárních právních předpisů, ale spíše by měl nepřiměřeně inovativní povahu. Na jedné straně poukazuje na to, že ustanovení, podle kterého je splnění byť jen jednoho z kritérií uvedených v článku 3 dostatečné k tomu, aby byl obsah kvalifikován jako určený italské veřejnosti, v rozporu s čl. 41 odst. 8 nařízení TUSMA, který naproti tomu uvádí několik příkladových kritérií. Na druhé straně se domnívá, že návrh nařízení zavádí kritéria, která nesouvisejí s primárním předpisem, z nichž některá se podle jeho názoru nejeví pro dané posouzení jako relevantní. Tentýž subjekt zejména poznamenává, že skutečnosti, že poskytovatel VSP generuje příjmy v Itálii nebo poskytuje uživatelské rozhraní v italštině nebo zpřístupňuje italštinu jako jazyk používání platformy, jsou pro posouzení, zda je určitý obsah vytvořený uživatelem a hostovaný na této platformě určen italské veřejnosti, irelevantní. Naproti tomu konstatuje, že uplatnění kritérií na poskytovatele VSP

působícího v různých zemích EU by de facto vedlo k tomu, že by veškerý obsah dostupný na platformě spadl do oblasti působnosti návrhu nařízení, což by bylo v rozporu s tímž odůvodněním čl. 41 odst. 7 konsolidovaného znění předpisu. Tentýž subjekt proto navrhuje celé ustanovení zrušit.

Připomínky Úřadu

Pokud jde o výjimku, podle které primární právní předpisy výslovně nepřiznávají Úřadu pravomoc stanovit kritéria pro určení, zda jsou pořad, videonahrávka vytvořená uživatelem nebo audiovizuální obchodní sdělení určeny italské veřejnosti, je třeba nejprve poznamenat, že úřad Agcom jakožto nezávislý správní orgán pověřený regulací a dohledem nad oblastmi spadajícími do jeho působnosti vykonává své pravomoci způsobem, který je funkční, pokud jde o co nejúčinnější uspokojení veřejného zájmu, ze kterého vycházejí právní předpisy, které mu tuto pravomoc přiznávají. V tomto smyslu může přijmout nařízení nebo výkladové pokyny, jejichž cílem je lépe vyjasnit oblast působnosti ustanovení primárního práva. V tomto případě již zákonodárce určil kritéria, byť ve formě příkladů, na jejichž základě se Úřad rozhodl formulovat další výkladové pokyny, aniž by tím byla dotčena možnost posuzovat případy jednotlivě.

Se zvláštním odkazem na skutečnost, že se Úřad rozhodl považovat živá kritéria označená za alternativní, a nikoli za kumulativní, s cílem určit, zda jsou pořad, videonahrávka vytvořená uživatelem nebo audiovizuální obchodní sdělení šířené poskytovatelem usazeným v jiném členském státě určeny italské veřejnosti, je třeba poznamenat, že tato volba je založena právě na pouhém vysvětlujícím a ilustrativním rozsahu uvedeného seznamu.

Konečně, pokud jde o připomínky ohledně kritéria týkajícího se příjmů, je třeba připomenout, že toto kritérium bylo vloženo přímo vnitrostátním zákonodárcem.

Ohledně zpráv pro Úřad podle článku 6

Hlavní pozice zúčastněných subjektů

Jeden subjekt se obává možného překrývání řízení před Úřadem se soudními řízeními týkajícími se téhož audiovizuálního obsahu. Zejména konstatuje, že ačkoli návrh nařízení stanoví, že řízení před Úřadem nelze zahájit nebo v něm pokračovat, pokud probíhá řízení před justičním orgánem týkající se téhož obsahu, podle jeho názoru vzniká podle čl. 6 odst. 4 povinnost úřadu Agcom zdržet se řízení pouze tehdy, pokud se řízení týká téhož obsahu a bylo zahájeno mezi týmiž stranami. V tomto ohledu uvádí, že vzhledem k tomu, že se jedná o řízení založené na ochraně veřejného zájmu, nemá

totožnost subjektu, který žádá o odstranění určitého obsahu, prvořadý význam, na rozdíl od totožnosti obsahu, který je předmětem daného řízení, a poskytovatele VSP, který jej hostuje. Domnívá se proto, že soudní řízení týkající se téhož poskytovatele VSP, ale jiné protistrany, by v každém případě měla vést k nepřipustnosti dalšího řízení, ať už původního nebo následného, v souladu se zásadou *ne bis in idem*.

Připomínky Úřadu

Pokud jde o připomínky týkající se rizika možného překrývání řízení před Úřadem se soudními řízeními týkajícími se téhož audiovizuálního obsahu, souhlasíme s předloženým návrhem. Vzhledem k tomu, že řízení o odstranění obsahu z platformy pro sdílení videonahrávek je založeno na ochraně veřejného zájmu, je nesporné, že totožnost subjektu, který žádá o jeho odstranění, je irelevantní, zatímco totožnost obsahu, který je předmětem téhož řízení, je relevantní.

Ohledně předběžného vyšetřovacího postupu před ředitelstvím podle článku 8

Hlavní pozice zúčastněných subjektů

Pokud jde o předběžný vyšetřovací postup před Úřadem, a zejména před příslušným ředitelstvím, které se řídí článkem 8 návrhu nařízení, má jeden subjekt za to, že časový rámec předběžného vyšetřovacího postupu před ředitelstvím je nadměrně dlouhý, a navrhuje výrazné zkrácení lhůt. Zejména navrhuje, aby správní postup byl ukončen do 5 dnů namísto 30 dnů a aby byl pozastaven na dobu nejvýše 5 dnů namísto 15 dnů. Kromě toho, pokud jde o lhůty pro dobrovolné vyhovění, navrhuje povolit 2 dny namísto 5 dnů a případné prodloužení o další 3 dny namísto 5 dnů. Subjekt podotýká, že navrhované změny jsou nezbytné, protože postup je zaměřen na odstranění obsahu, který je považován za škodlivý pro psychofyzický vývoj nezletilých osob a pro lidskou důstojnost a podněcující k nenávisti, a proto musí být rychlým a účinným nástrojem, který může být použit k ochraně těchto právních situací a zájmů a který stanoví lhůty, které zabrání vážné a nenapravitelné újmě uživatelům a jejich právům.

Na druhé straně jiný subjekt vyjadřuje silné pochybnosti, pokud jde o stanovení přísných lhůt pro poskytovatele platform pro sdílení videonahrávek. Poukazuje zejména na to, že stanovení kogentních a pevných lhůt by bylo v rozporu s přístupem evropského zákonodárce, který jak ve směrnici o elektronickém obchodu, tak v nařízení o digitálních službách – a zejména v článku 9 věnovaném příkazům zaměřeným na opatření proti nezákonnému obsahu vydaným vnitrostátními justičními nebo správními orgány – zabránil zavedení předem stanovených lhůt, aby byl ponechán prostor pro posouzení každého jednotlivého případu, a to i na základě povahy obsahu a jiných skutkových okolností, s cílem umožnit přesnější vyvážení zájmů a snížit rizika, pokud jde o svobodu projevu na internetu. Navrhuje proto odstranit jakýkoli odkaz na konkrétní lhůty pro poskytovatele VSP stanovené v článku 8 návrhu nařízení a zachovat v souladu s ustanoveními článku 9 nařízení o digitálních službách obecný odkaz na přijetí požadovaných opatření „bez zbytečného odkladu“. Tentýž subjekt konstatuje, že

podle čl. 8 odst. 5 je úřad Agcom povinen řízení ukončit pouze v případě, že žalobce zahájí soudní řízení. Na druhé straně poukazuje na to, že poskytovatel nemá možnost přijmout právní opatření proti uživateli, který na platformu nahrál obsah, který údajně porušuje předpisy. Navrhuje proto zavést odpovídající změny.

Připomínky Úřadu

Pokud jde o žádost o zkrácení lhůt v rámci postupu stanovených v příslušném předpisu, je třeba poznamenat, že tyto lhůty byly stanoveny na základě přiměřené rovnováhy mezi různými dotčenými zájmy, přičemž je třeba zajistit účinnou ochranu uživatelů v souladu s procesními zárukami a zohlednit potřebu Úřadu provést nezbytná šetření. S odkazem na to, co již bylo uvedeno výše v souvislosti s lhůtami stanovenými pro poskytovatele služeb pro sdílení videonahrávek na to, aby přistoupili k odstranění, je proto třeba poznamenat, že zde stanovené lhůty jsou nepovinné a funkční pro zajištění jistoty ve správním řízení.

S ohledem na úvahy různých subjektů zapojených do konzultace a s ohledem na účinnost a účelnost správního opatření se však lhůty pro dokončení ověřovacích činností před zahájením šetření zkracují z dvanácti na pět (bývalý čl. 5 odst. 4). Podobně v případě dobrovolného vyhovění poskytovatelem platformy pro sdílení videonahrávek podle čl. 8 odst. 3, a to i na základě ustanovení nařízení o boji proti pirátství online (usnesení č. 680/13/CONS, ve znění pozdějších předpisů), bylo stanoveno, že řízení skončí rozhodnutím ředitele o ukončení řízení. O takto ukončených řízeních je pravidelně informován příslušný kolektivní orgán.

Se zvláštním odkazem na lhůty postupu, s ohledem na obdržené připomínky a s ohledem na potřebu v určitých případech získat informace relevantní pro správní opatření se považuje za vhodné v článku 11 výslovně stanovit, že veškeré nezbytné žádosti o informace pozastavují lhůty postupu podle článku 8. Konečně, pokud jde o lhůtu pro ukončení postupu s ohledem na obdržené připomínky a s ohledem na účinnost a účelnost správních opatření, příslušné lhůty se zkracují z 30 na 15.

Ohledně konečných opatření uvedených v článku 9

Hlavní pozice zúčastněných subjektů

Pokud jde o ustanovení věnované konečným opatřením, která může Úřad přijmout, dva subjekty považují lhůty stanovené v čl. 9 odst. 2 návrhu nařízení za mimořádně svazující na to, aby poskytovatel platformy pro sdílení videonahrávek provedl opatření Úřadu (odstranění obsahu), neboť by motivovaly k nadměrnému odstraňování potenciálně legitimního obsahu a v každém případě by byly v rozporu se zásadami stanovenými v nařízení o digitálních službách. Zejména uvádějí, že nařízení o digitálních službách nestanoví předem stanovené lhůty pro odstranění obsahu, protože by to mohlo ohrozit svobodu projevu a neumožnilo by poznat rozdíly mezi různými druhy obsahu. V neposlední řadě uvádějí, že stanovení lhůt použitelných pouze na vnitrostátní úrovni by ohrozilo cíl nařízení o digitálních službách, kterým je vytvořit

harmonizovaný rámec pro regulaci obsahu, a hrozilo by vytvoření právní nejistoty pro společnosti působící v Evropě. Navrhují proto v návrhu nařízení zrušit ustanovení o lhůtách na odstranění obsahu a uvést jej do souladu s duchem a literou nařízení o digitálních službách, podle něhož musí poskytovatelé zprostředkovatelských služeb provést příkaz k odstranění obsahu „bez zbytečného odkladu.“

Jeden subjekt navrhuje se zvláštním odkazem na příkaz, který Úřad vydal poskytovateli služeb pro sdílení obsahu (podle čl. 9 odst. 2 návrhu nařízení), stanovit identifikaci obsahu prostřednictvím příslušné adresy URL, aby bylo možné jej jednoznačně identifikovat. V tomto ohledu s odkazem na ustanovení článku 9 nařízení o digitálních službách (podle kterého „[č]lenské státy zajistí, aby příkaz uvedený v odstavci 1 při předání poskytovateli splňoval alespoň tyto podmínky: a) uvedený příkaz obsahuje tyto prvky: [...] iv) jasné informace umožňující poskytovateli zprostředkovatelských služeb identifikovat a lokalizovat dotčený nezákonný obsah, například jednu či více přesných adres URL, a v případě potřeby další informace“) konstatuje, že adresa URL je jediným způsobem, jak jednoznačně určit přesné elektronické umístění obsahu, na který se vztahují opatření Úřadu, a umožnit poskytovateli služby pro sdílení videonahrávek, aby jej posoudil a okamžitě přijal vhodná opatření.

Jeden subjekt se domnívá, že opatření, které může Úřad přijmout podle článku 9 návrhu nařízení, je nadměrně obecné a široké („veškerá opatření, včetně odstranění, která by italské veřejnosti zabránila v přístupu k obsahu považovanému za odporující účelům stanoveným v článku 4“); tentýž subjekt konstatuje, že takto široká oblast působnosti by mohla vést k nadměrně zatěžujícím, nepřiměřeným nebo svévolným příkazům, jako jsou například povinnosti monitorování (výslovně zakázané směrnicí o elektronickém obchodu, směrnicí o audiovizuálních mediálních službách a nařízením o digitálních službách) nebo povinnosti blokování, které nejsou úměrné rozsahu porušení předpisů (např. zablokování celých kanálů v případě protiprávního jednání omezeného nebo menšího rozsahu) nebo technicky neproveditelné povinnosti (na úkor samotného cíle, kterého se snaží nařízení TUSMA dosáhnout). Návrh nařízení navíc nestanoví podrobné údaje o prvcích, které musí omezující příkaz vydaný Úřadem nutně obsahovat, což je v rozporu se zásadou právní jistoty. Tyto příkazy by podle téhož subjektu měly obsahovat stejné prvky jako ty, které jsou stanoveny v článku 9 nařízení o digitálních službách, včetně úplného odůvodnění s vysvětlením toho, proč dané informace představují nezákonný obsah, s odkazem na jedno nebo více konkrétních ustanovení práva Unie nebo vnitrostátního práva v souladu s tímto právem.

Připomínky Úřadu

Pokud jde o připomínky účastníků konzultace týkající se stanovení konkrétních lhůt na provedení opatření Úřadu ze strany poskytovatele platformy pro sdílení videonahrávek, opakujeme to, co již bylo uvedeno výše. Zejména vzhledem k tomu, že se jedná pouze o

nepovinnou a dispozitivní lhůtu, považuje se za vhodné zachovat ustanovení dokumentu předloženého ke konzultaci. Kromě toho je třeba zopakovat, že se nezdá být v rozporu se zněním, které použil evropský zákonodárce v nařízení o digitálních službách, vzhledem k jeho nepovinné povaze.

Pokud jde o požadavek na uvedení přesné adresy URL obsahu v příkazu, a to i s ohledem na to, co uvedla Evropská komise, se považuje za vhodné stanovit, aby příkaz zaslaný poskytovatelům platform pro sdílení videonahrávek splňoval podmínky stanovené v čl. 9 odst. 2 písm. a) bodě iv) nařízení o digitálních službách, které se týkají zahrnutí jasných informací umožňujících poskytovateli zprostředkovatelských služeb identifikovat a lokalizovat dotčený nezákonný obsah, například jedné či více přesných adres URL, a v případě potřeby dalších informací. Kromě toho, opět vzhledem ke zvláštním minimálním podmínkám, které musí správní příkazy splňovat, aby poskytovatelům zprostředkovatelských služeb vznikla povinnost informovat příslušné orgány o provedení těchto příkazů, jak zdůraznila Komise, nařízení stanoví, že příkazy se předávají v souladu s údaji uvedenými v čl. 9 odst. 2 písm. c) nařízení o digitálních službách.

Pokud jde o obavy vyjádřené jedním ze subjektů ohledně obsahu příkazu Úřadu pro platformu služeb pro sdílení videonahrávek, je třeba poznamenat, že v každém případě jsou příkazy přesné a konkrétní. Jak je známo, článek 8 nařízení o digitálních službách zakazuje přijetí obecné povinnosti monitorování či aktivního zjišťování skutečností. Na druhé straně však článkem 6 téhož nařízení není dotčena možnost justičního nebo správního orgánu požadovat od poskytovatele služby v souladu s právním řádem členského státu, aby ukončil protiprávní jednání nebo mu předešel, jako je tomu v daném případě. Pokud jde o obavu ohledně nepřiměřenosti příkazu, je třeba připomenout, že příkaz jakožto vyjádření správní pravomoci vede k přijetí správního aktu, který musí být nejen odůvodněný, ale také přiměřený sledovanému cíli. Kromě toho je třeba poznamenat, že veškerá opatření přijatá Úřadem mohou být napadena před příslušným soudcem.

A konečně, s cílem zajistit maximální transparentnost a harmonizaci s postupy nařízení o digitálních službách, bylo v souladu s čl. 9 odst. 4 nařízení o digitálních službách stanoveno předání příkazu vydaného poskytovateli VSP koordinátorům digitálních služeb ostatních členských států.

Ohledně postupu podávání zpráv příslušnému vnitrostátnímu orgánu podle článku 10

Hlavní pozice zúčastněných subjektů

Jeden subjekt oceňuje postup navržený v návrhu nařízení, který stanoví oznámení Evropské komisi a příslušnému vnitrostátnímu orgánu, tj. orgánu členského státu, v němž je poskytovatel platformy pro sdílení videonahrávek usazen (nebo u nějž se má za to, že je v něm usazen). Konstatuje však, že lhůty stanovené v nařízení, a zejména v

čl. 10 odst. 2 návrhu nařízení pro koordinaci úřadu Agcom s příslušným vnitrostátním orgánem v členském státě, v němž je poskytovatel usazen, jsou příliš přísné. V tomto ohledu navrhuje odkazovat na formulaci použitou v dokumentu Memorandum of Understanding (dále jen „MOU“) skupiny ERGA, kde se používají slova „bez zbytečného odkladu“ namísto přesně uvedené lhůty, v níž je třeba odpovědět.

Na druhé straně jiný subjekt konstatuje, že lhůty pro zásah stanovené v tomto předpisu jsou nadměrné a že zásah italského nebo zahraničního orgánu je opožděný, a tudíž neúčinný. V tomto ohledu navrhuje začlenit zjednodušený postup spolupráce mezi oběma orgány se zavedením dočasných pravomocí, které *„jsou v případě zvláštního potvrzení škodlivosti obsahu, který je předmětem šetření, zaměřeny na preventivní odstranění uvedeného obsahu do doby, než bude ukončen postup.“*

Připomínky Úřadu

Pokud jde o obavy vyjádřené některými účastníky konzultace, je třeba poznamenat, že lhůty v stanovené v předpisu je třeba chápat pouze jako nepovinné a dispozitivní. V tomto ohledu nepovažujeme za vhodné přijmout návrh na převzetí znění, které je již stanoveno v nařízení o digitálních službách, protože zahrnutí lhůty, byť nepovinné, zajišťuje větší jistotu pro činnosti Úřadu v zájmu všech zúčastněných subjektů.

Kromě toho, pokud jde o postup spolupráce mezi orgány různých členských států, v souladu s připomínkami Komise k přijímání opatření proti přeshraničnímu poskytovateli ve smyslu článku 3 směrnice o elektronickém obchodu se považuje za vhodné v nařízení vyjasnit, že veškerá sdělení orgánům ostatních členských států a Komisi v souvislosti s oznámením příslušnému vnitrostátnímu orgánu se zasílají prostřednictvím systému pro výměnu informací o vnitřním trhu pro správní spolupráci, jak je uvedeno v nařízení (EU) č. 1024/2012 (systém IMI).

Ohledně sankčního dohledu podle článku 12

Hlavní pozice zúčastněných subjektů

Jeden subjekt navrhuje výslovně stanovit, že v případech, na které se vztahuje dotčené nařízení, nelze uložit správní peněžité sankce, neboť článek 41 konsolidovaného znění předpisu nepřiznává žádnou sankční pravomoc vůči poskytovatelům služeb pro sdílení videonahrávek usazeným v jiném členském státě. To podporuje i článek 41 odst. 13 konsolidovaného znění předpisu, který stanoví, že: *„v případě porušení článků 41 a 42 poskytovatelem platformy pro sdílení videonahrávek usazeným v jiném členském státě může Úřad zaslat příslušnou zprávu vnitrostátnímu regulačnímu orgánu tohoto členského státu.“* Navrhuje proto zrušit čl. 12 odst. 1 dotčeného nařízení nebo uvést konkrétní odkaz na ustanovení uvedeného nařízení o sankcích použitelná na dotčené nařízení vzhledem k tomu, že Úřad nemá sankční pravomoc.

Připomínky Úřadu

Pokud jde o žádost o zrušení odkazu na jednací řád v oblasti správních pokut a závazků Úřadu, je třeba poznamenat, že posuzované nařízení je procesním nařízením, které nezavádí nové a odlišné sankce oproti tomu, co je stanoveno v primárních právních předpisech. V každém případě zůstává zachována možnost Úřadu postupovat podle čl. 1 odst. 31 zákona č. 249/1997 v případě nedodržení vydaného příkazu.

Ohledně vstupu nařízení v platnost

Hlavní pozice zúčastněných subjektů

Jeden subjekt navrhuje stanovit lhůtu od vyhlášení nařízení, přičemž toto nařízení nabude platnosti až po jejím uplynutí. Cílem je umožnit poskytovatelům platform pro sdílení videonahrávek přizpůsobit se ustanovením v něm obsaženým.

Připomínky Úřadu

Na základě podané žádosti, s níž souhlasíme, a to i s ohledem na úpravy nezbytné k zajištění včasného dodržení příkazů k odstranění nezákonného obsahu poskytovateli platform pro sdílení videonahrávek, stanoví Úřad lhůtu 30 dnů pro vstup nařízení v platnost.

PBERA V ÚVAHU, že je dále vhodné doplnit dotčené nařízení o výše uvedené připomínky se zvláštním odkazem na nařízení (EU) 2022/2065 (nařízení o digitálních službách) a na systém pro výměnu informací o vnitřním trhu pro správní spolupráci (systém IMI), jakož i několik formálních vysvětlení a změn v zájmu větší jasnosti postupů při provádění předběžného vyšetřovacího postupu a při nakládání se zprávami ze strany Úřadu;

BERA V ÚVAHU, že je proto nezbytné s ohledem na poznámky vznesené zúčastněnými stranami v rámci veřejné konzultace a připomínky Evropské komise změnit a doplnit návrh nařízení, který byl předložen ke konzultaci, ve výše uvedeném rozsahu a z výše uvedených důvodů;

PO VYSLECHNUTÍ zprávy předsedy;

TÍMTO NAŘIZUJE

Jediný článek

1. Tímto se schvaluje nařízení, „*kterým se provádí čl. 41 odst. 9 nařízení č. 208 ze dne 8. listopadu 2021 o pořadech, videonahrávkách vytvořených uživateli a*

AUTORITÀ PER LE NAD
GARANZIE NELLE
COMUNICAZIONI

audiovizuálních obchodních sděleních určených italské veřejnosti a přenášených platformou pro sdílení videonahrávek, jejíž poskytovatel je usazen v jiném členském státě“, jak je uvedeno v příloze A tohoto usnesení, která tvoří jeho nedílnou součást.

Proti tomuto usnesení lze podat opravný prostředek u Správního soudu regionu Lazio do šedesáti dnů ode dne jeho vyhlášení.

Toto usnesení je vyhlášeno na internetových stránkách Úřadu a vstupuje v platnost 30 dnů po jeho vyhlášení.

V Římě, dne 22. listopadu 2023

PŘEDSEDA
Giacomo Lasorella

Pro účely potvrzení souladu s usnesením
GENERÁLNÍ TAJEMNICE
Giulietta Gamba

Příloha A usnesení č. 298/23/CONS

**NAŘÍZENÍ, KTERÝM SE PROVÁDÍ ČL. 41 ODST. 9 NAŘÍZENÍ Č. 208 ZE
DNE 8. LISTOPADU 2021 O POŘADECH, VIDEONAHRAVKÁCH
VYTVOŘENÝCH UŽIVATELI A AUDIOVIZUÁLNÍCH OBCHODNÍCH
SDĚLENÍCH URČENÝCH ITALSKÉ VEŘEJNOSTI A PŘENÁŠENÝCH
PLATFORMOU PRO SDÍLENÍ VIDEONAHRAVEK, JEJÍŽ POSKYTOVATEL
JE USAZEN V JINÉM ČLENSKÉM STÁTĚ**

HLAVA I

Článek 1

Definice

1. Pro účely tohoto nařízení se rozumí:

- a) „TUSMA“: nařízení č. 208 ze dne 8. listopadu 2021 o provádění směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1808 ze dne 14. listopadu 2018, kterou se mění směrnice 2010/13/EU o koordinaci některých právních a správních předpisů členských států upravujících poskytování audiovizuálních mediálních služeb (směrnice o audiovizuálních mediálních službách) s ohledem na měnící se situaci na trhu“;
- b) „nařízením“: nařízení č. 70 ze dne 9. dubna 2003 o provádění směrnice 2000/31/ES o některých právních aspektech služeb informační společnosti, zejména elektronického obchodu, na vnitřním trhu“;
- c) „Poskytovatelem služby“: poskytovatel služby informační společnosti nebo fyzická či právnická osoba nebo neuznané sdružení poskytující službu informační společnosti, konkrétně službu uvedenou v čl. 1 odst. 1 písm. b) zákona č. 317 ze dne 21. června 1986 ve znění nařízení č. 223 ze dne 15. prosince 2017 a jeho následných změn;
- d) „Službou platformy pro sdílení videonahrávek“: služba ve smyslu článků 56 a 57 Smlouvy o fungování Evropské unie, jejímž hlavním účelem nebo hlavním účelem její neoddělitelné části nebo její zásadní funkcí je poskytování pořadů, videonahrávek vytvářených uživateli nebo obojího, za které nenese redakční odpovědnost poskytovatel platformy pro sdílení videonahrávek, široké veřejnosti za účelem informování, zábavy nebo vzdělávání prostřednictvím sítí elektronických komunikací ve smyslu čl. 2 písm. a) směrnice 2002/21/ES ze dne 12. července 2002 a jejichž organizaci určuje poskytovatel platformy pro sdílení videonahrávek, a to i prostřednictvím automatických prostředků nebo algoritmů, zejména na základě zobrazování, označování a určování pořadů;
- e) „Poskytovatelem platformy pro sdílení videonahrávek“: fyzická nebo právnická osoba, která poskytuje službu platformy pro sdílení videonahrávek;
- f) „Pořadem“: pohyblivá obrazová sekvence se zvukem nebo bez něj, s výjimkou tzv. *gifů*, která bez ohledu na svou délku představuje jednotlivou položku v rámci programové skladby nebo katalogu sestavených poskytovatelem mediálních služeb, například celovečerní filmy, videoklipy, sportovní události, situační komedie, dokumentární pořady, pořady pro děti nebo původní tvorba;
- g) „Videonahrávkou vytvořenou uživatelem“: pohyblivá obrazová sekvence se zvukem nebo bez něj, která bez ohledu na svou délku představuje jednotlivou položku

vytvořenou uživatelem a nahranou tímto nebo jiným uživatelem na platformu pro sdílení videonahrávek;

- h) „Audiovizuálním obchodním sdělením" obrazová sekvence se zvukem nebo bez něj, která je určena k přímé či nepřímé propagaci zboží, služeb či obrazu na veřejnosti fyzické či právnické osoby vykonávající hospodářskou činnost; tato obrazová sekvence doprovází pořad nebo videonahrávku vytvořenou uživatelem nebo je do nich zahrnuta za úplatu nebo obdobnou protihodnotu nebo pro účely vlastní propagace;
- i) „Spotřebitelem“: fyzická osoba jednající za jiným účelem, než je její obchodní, podnikatelská, řemeslná nebo profesní činnost;
- j) „Uživatel“: fyzická nebo právnická osoba, která na platformu pro sdílení videonahrávek nahraje obsah uvedený v čl. 3 odst. 1 písm. g) a h) nařízení TUSMA, zejména fyzická osoba, která využívá obsah přístupný prostřednictvím platformy pro sdílení videonahrávek.
- k) „Investorem“: neprofesionální zákazník nebo neprofesionální investor podle nařízení č. 58 ze dne 24. února 1998, kterým se stanoví konsolidovaný zákon o financích, tj. klient nebo investor, který není profesionálním zákazníkem nebo profesionálním investorem;
- l) „Koordinátorem digitálních služeb v zemi usazení“: koordinátor digitálních služeb v členském státě, ve kterém se nachází hlavní provozovna poskytovatele zprostředkovatelské služby nebo ve kterém má bydliště nebo je usazen jeho právní zástupce;
- m) „Úřadem“: Úřad pro dozor nad komunikacemi;
- n) „Kolektivní orgán“: Rada Úřadu;
- o) „Ředitelstvím“ a „ředitelem“: v uvedeném pořadí ředitelství pro digitální služby Úřadu a ředitel *pro-tempore* (dočasný);
- p) „Kancelář“: organizační jednotka druhé úrovně;
- q) „Příslušným vnitrostátním orgánem“: správní orgán nebo koordinátor digitálních služeb členského státu, v němž je poskytovatel platformy pro sdílení videonahrávek usazen nebo u nějž se má za to, že je v něm usazen, a který je příslušný pro případy

upravené tímto nařízením;

- r) „Osobou pověřenou řízením“: vedoucí pracovník nebo úředník, který je v souladu s organizačním a provozním řádem Úřadu odpovědný za provádění činností šetření a za další povinnosti související s postupem uvedeným v tomto nařízení;
- s) „Sítěmi elektronických komunikací“: sítě definované v čl. 2 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1972 ze dne 11. prosince 2018;
- t) „Nařízením o sankcích“: příloha A usnesení č. 410/14/CONS, kterým se stanoví „Jednací řád v oblasti správních pokut a závazků“, naposledy pozměněná a doplněná usnesením č. 697/20/CONS;
- u) „Směrnicí o audiovizuálních mediálních službách“: směrnice Evropského parlamentu a Rady 2010/13/EU ze dne 10. března 2010 o koordinaci některých právních a správních předpisů členských států upravujících poskytování audiovizuálních mediálních služeb, ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1808 ze dne 14. listopadu 2018.
- v) „nařízením o digitálních službách“: nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2022/2065 ze dne 19. října 2022 o jednotném trhu digitálních služeb a o změně směrnice 2000/31/ES (nařízení o digitálních službách).
- w) Zkratkou „ERGA“: skupina evropských regulačních orgánů pro audiovizuální mediální služby ustavená rozhodnutím Evropské komise C(2014) 462 ze dne 3. února 2014;
- x) „Memorandem o porozumění“ (Memorandum of Understanding): dokument přijatý skupinou ERGA dne 3. prosince 2020 s cílem vytvořit rámec pro spolupráci a výměnu informací mezi jejími členy za účelem harmonizovaného uplatňování směrnice o audiovizuálních mediálních službách.
- y) „Systémem IMI“: systém pro výměnu informací o vnitřním trhu pro správní spolupráci uvedený v nařízení (EU) č. 1024/2012, tj. systém, který se v současné době používá pro oznamování podle článku 3 směrnice o elektronickém obchodu.

KAPITOLA I

Oblast působnosti

Článek 2

Obecné zásady

1. Aniž jsou dotčena ustanovení čl. 41 odst. 1, 2, 3, 4, 5 a 6 nařízení TUSMA, toto nařízení upravuje postup pro omezení volného pohybu pořadů, videonahrávek vytvořených uživateli a audiovizuálních obchodních sdělení určených italské veřejnosti a přenášených platformou pro sdílení videonahrávek, jejíž poskytovatel je usazen v jiném členském státě, v souladu s kritérii stanovenými v článku 3.

2. Úřad přijme opatření uvedená v odstavci 1, pokud jsou:

- a) nezbytná ve vztahu k účelům uvedeným v článku 4
- a
- b) přiměřená těmto účelům.

Článek 3

Subjektivní identifikační kritéria

1. Aby bylo možné stanovit, že jsou pořad, videonahrávka vytvořená uživatelem nebo audiovizuální obchodní sdělení, které šíří poskytovatel usazený v jiném členském státě, určeny italské veřejnosti, musí být splněno alespoň jedno z následujících kritérií:

- a) převažující používání italštiny v pořadu, videonahrávce vytvořené uživatelem nebo audiovizuálním obchodním sdělení, které se posuzuje ve vztahu ke zvuku, titulům nebo používání italského znakového jazyka;
- b) používání italštiny v rámci služby platformy pro sdílení videonahrávek, které se posuzuje s ohledem na přítomnost textových prvků v italštině v uživatelském rozhraní, jakož i na dostupnost vícejazyčné funkce, která zahrnuje italštinu;
- c) oslovení významného průměrného počtu jedinečných uživatelů měsíčně v Itálii prostřednictvím služby platformy pro sdílení videonahrávek nebo pořadu, videonahrávky vytvořené uživatelem nebo obchodního sdělení, a to na základě údajů poskytnutých subjekty s nejvyšším zastoupením celého referenčního odvětví, a to i s ohledem na procesy multimediální konvergence, jejichž organizace rovněž splňuje zásady nestrannosti, autonomie a nezávislosti;
- d) dosažení příjmů poskytovatele platformy pro sdílení videonahrávek v Itálii, i když jsou zaúčtovány v účetních závěrkách společností usazené v zahraničí.

Článek 4

Účel intervence

1. Podle čl. 41 odst. 7 a 8 nařízení TUSMA může být volný pohyb pořadů, videonahrávek vytvořených uživateli a audiovizuálních obchodních sdělení přenášených platformou pro sdílení videonahrávek uvedenou v čl. 2 odst. 1 omezen rozhodnutím Úřadu pro tyto účely:

- a) ochrana nezletilých před obsahem, který může narušit jejich tělesný, duševní nebo mravní vývoj v souladu s čl. 38 odst. 1 nařízení TUSMA;
- b) boj proti podněcování k nenávisti z důvodu rasy, pohlaví, víry nebo národnosti a proti útokům na lidskou důstojnost;
- c) ochrana spotřebitelů, včetně investorů, ve smyslu nařízení TUSMA.

2. Pro účely předchozího odstavce jedná Úřad:

- a) bezodkladně a přímo v souladu s čl. 7 odst. 4 první větou, pokud je na základě výsledku činnosti před zahájením šetření podle článku 5 zjištěna naléhavá situace ve smyslu čl. 5 odst. 4 *nařízení* související s výskytem skutečností nebo okolností, které představují závažné, bezprostřední a nenapravitelné poškození práv uživatelů;
- b) postupem podle článku 10 v souladu s ustanoveními čl. 7 odst. 4 druhé věty v případech, kdy se nejedná o naléhavou situaci ve smyslu předchozího písmene a).

KAPITOLA II

Postup pro přijetí omezujících opatření

Článek 5

Intervenční opatření a činnosti před zahájením šetření

1. Ředitelství z moci úřední nebo na základě oznámení subjektu provede nezbytné kontroly s cílem ověřit přítomnost obsahu určeného italské veřejnosti, který není v souladu s účely stanovenými v článku 4.
2. Ředitelství shromažďuje všechny nezbytné prvky, mimo jiné prostřednictvím inspekci, žádostí o informace a dokumenty, slyšení a zpráv.
3. Pro účely výkonu dozorové činnosti může ředitelství využít podpory Redakční skupiny rozhlasového vysílání, která je součástí speciálního týmu pro zboží a služby finanční policie, a oddělení policejního útvaru pro telekomunikace a oddělení pro komunikace státní policie v souladu s memorandy o porozumění podepsanými s Úřadem.
4. Činnosti před zahájením šetření musí být, s výjimkou zvláštních a odůvodněných požadavků, dokončeny do 5 dnů od okamžiku, kdy se ředitelství oficiálně seznámí se

skutečnostmi.

Článek 6

Podávání zpráv Úřadu

1. Kdokoli může Úřadu nahlásit šíření pořadů, videonahrávek vytvořených uživateli a audiovizuálních obchodních sdělení přenášených platformou pro sdílení videonahrávek uvedenou v čl. 2 odst. 1, pokud se domnívá, že obsah je v rozporu s účely uvedenými v článku 4.
2. Žádost uvedená v odstavci 1 se pod sankcí nepřipustnosti zasílá za použití a úplného vyplnění vzoru, který je dostupný na internetových stránkách Úřadu, přičemž se uvedou zejména tyto informace:
 - a) osobní údaje ohlašovatele: jméno, příjmení a místo trvalého bydliště nebo obvyklého pobytu nebo název, právní zástupce a sídlo v případě právnických osob;
 - b) název poskytovatele příslušné platformy pro sdílení videonahrávek;
 - c) obsah, který je považován za protiprávní podle tohoto nařízení, s uvedením všech prvků, které jsou užitečné pro jeho jednoznačnou identifikaci, a pokud možno i osoby, která jej na platformu pro sdílení videonahrávek nahrála;
 - d) jakýkoli další funkční prvek, který může být užitečný pro posouzení nahlášeného jednání, kopie všech oznámení, která již byla zaslána poskytovateli služby sdílení videonahrávek, spolu s jejich výsledkem, jakož i kopie veškeré vzájemné korespondence;
 - e) důvody opodstatňující žádost a zájem, který je údajně šířením obsahu poškozen;
3. Pokud zpráva neobsahuje náležitosti uvedené v odstavci 2 výše, je ředitelství při výkonu svých pravomocí přesto oprávněno zahájit šetření, pokud se na základě souhrnného posouzení obdržené dokumentace zdá, že jsou splněny podmínky pro přijetí opatření podle článku 9.
4. Řízení před Úřadem nesmí být vedeno, pokud probíhá řízení v téže věci před soudním orgánem.
5. Obdržené zprávy mohou být seskupeny podle předmětu, zájmu, který je údajně poškozen, nebo dotčené platformy a zpracovány společně. V takovém případě běží lhůta uvedená v čl. 5 odst. 4 od obdržení poslední zprávy.

Článek 7

Výsledek činnosti před zahájením šetření

1. Ředitelství ve lhůtě uvedené v čl. 5 odst. 4 administrativně ukončí řízení v případě žádosti, které jsou:
 - a) nepřípustné z důvodu nesplnění požadavků stanovených v čl. 6 odst. 2 nebo z důvodu nedostatku podstatných informací;
 - b) nepřípustné podle čl. 6 odst. 4 nebo z důvodu ukončení údajného protiprávního jednání;
 - c) nepřípustné, protože nespádají do oblasti působnosti tohoto nařízení;
 - d) zjevně neopodstatněné, protože zjevně chybí skutkové a právní předpoklady, které by mohly představovat údajné protiprávní jednání, a to i s ohledem na pravomoci Úřadu.
2. Ředitelství oznámí žadateli ukončení řízení podle odst. 1 písm. a), b), c) a d).
3. Každé tři měsíce informuje ředitelství kolektivní orgán o zahájených nebo ukončených řízeních.
4. Ředitel po obdržení návrhu příslušné kanceláře obsahujícího přesnou rekonstrukci skutečností a posouzení existence naléhavé situace ve smyslu čl. 4 odst. 2 písm. a), s výjimkou případů uvedených v odstavci 1, ve lhůtě uvedené v čl. 5 odst. 4 zahájí řízení podle čl. 8 odst. 1. Pokud se ředitel nedomnívá, že se jedná o naléhavou situaci ve smyslu čl. 4 odst. 2 písm. a), a za předpokladu, že nenařídí ukončení řízení podle odstavce 1, předá tento ředitel ve stejné lhůtě uvedené v čl. 5 odst. 4 výsledky činnosti před zahájením šetření kolektivnímu orgánu k přijetí následných rozhodnutí podle čl. 10 odst. 1.

Článek 8

Postup šetření před ředitelstvím

1. Ředitelství oznámí zahájení řízení poskytovateli platformy pro sdílení videonahrávek na kontaktním místě pro Itálii, pokud je uvedeno také podle článku 12 nařízení o digitálních službách, nebo na adrese jeho sídla. Řízení se ukončí do 15 dnů od oznámení, s výhradou případného přerušení, které nepřesáhne 15 dnů, za účelem provedení konkrétních a odůvodněných hloubkových šetření.
2. Sdělení o zahájení řízení obsahuje identifikaci pořadu, videonahrávky vytvořené uživatelem nebo audiovizuálního obchodního sdělení, které je údajně v rozporu se zájmy a účely uvedenými v článku 4, shrnutí skutečností a výsledek provedených šetření, označení příslušného úřadu a osoby pověřené řízením, jakož i lhůtu pro předložení obhajoby a pro ukončení řízení počínaje oznámením.
3. Týmž sdělením uvedeným v odstavci 1 informuje ředitelství poskytovatele platformy pro sdílení videonahrávek, že může dobrovolně vyhovět žádosti do 5 dnů

od sdělení o zahájení, a to informováním ředitelství, které nařídí správní ukončení řízení.

4. S výjimkou případu dobrovolného vyhovění požadavkům podle odstavce 3 předá ředitelství na základě výsledků šetření dokumenty kolektivnímu orgánu a předloží návrh na ukončení řízení nebo přijetí opatření uvedených v čl. 41 odst. 7 nařízení TUSMA.
5. Pokud se žadatel v průběhu řízení ve stejné věci obrátí na soudní orgán, neprodleně o tom informuje ředitelství. V takovém případě ředitel nařídí správní ukončení řízení.

Článek 9

Konečná opatření

1. Kolektivní orgán řízení ukončí, pokud se domnívá, že nejsou splněny podmínky stanovené v čl. 2 odst. 2.
2. Pokud jsou splněny podmínky stanovené v čl. 2 odst. 2, kolektivní orgán přikáže poskytovateli platformy pro sdílení videonahrávek, aby přijal veškerá opatření, včetně odstranění, která zabrání italské veřejnosti v přístupu k obsahu považovanému za odporující účelům stanoveným v článku 4.
3. Příkaz uvedený v odstavci 2 obsahuje jasné informace umožňující poskytovateli platformy pro sdílení videonahrávek identifikovat a lokalizovat dotčený nezákonný obsah, například jednu či více přesných adres URL, a v případě potřeby další informace v souladu s ustanoveními čl. 9 odst. 2 písm. a) bodu iv) nařízení o digitálních službách, a předává se v souladu s údaji uvedenými v čl. 9 odst. 2 písm. c) nařízení o digitálních službách.
4. Příkaz musí být proveden neprodleně a v každém případě do 3 dnů od oznámení.
5. Opatření uvedená v odstavci 2 se neprodleně a v každém případě nejpozději do 3 dnů od oznámení oznámí Evropské komisi a příslušnému správnímu orgánu členského státu, v němž je poskytovatel usazen nebo u něž se má za to, že je v něm usazen, spolu s uvedením důvodů naléhavosti, jakož i všem koordinátorům digitálních služeb podle čl. 9 odst. 4 nařízení o digitálních službách.

KAPITOLA III

Postup při podávání zpráv příslušnému vnitrostátnímu orgánu

Článek 10

Podávání zpráv příslušnému vnitrostátnímu orgánu

1. Pokud se kolektivní orgán po přezkoumání dokumentů a posouzení zprávy předložené podle čl. 7 odst. 4 druhé věty nedomnívá, že jsou splněny podmínky pro ukončení řízení nebo, v případě naléhavých situací, pro zahájení postupu podle článku 8, nařídí okamžité předání dokumentů příslušnému vnitrostátnímu orgánu členského státu, v němž je poskytovatel usazen nebo u nějž se má za to, že je v něm usazen, přičemž aktivuje příslušné postupy spolupráce mezi členskými státy prostřednictvím systému IMI, rovněž s využitím příslušných údajů poskytnutých v rámci Memoranda o porozumění (Memorandum of Understanding).
2. Pokud do 7 dnů od předání dokumentů uvedených v odstavci 1 nebo v jiné lhůtě stanovené v příslušných postupech spolupráce neobdrží od příslušného vnitrostátního orgánu žádné sdělení, informuje ředitelství kolektivní orgán a nařídí zahájení řízení v souladu s článkem 8.
3. Pokud příslušný vnitrostátní orgán předá přijaté opatření ve lhůtě uvedené v odstavci 2, ředitelství posoudí jeho přiměřenost a vypracuje zvláštní zprávu, kterou do sedmi dnů předá kolektivnímu orgánu, který potvrdí nebo nařídí zahájení postupu, jehož závěrečný právní akt, pokud spočívá v příkazu ve smyslu čl. 9 odst. 2 nařízení, se před jeho přijetím sdělí prostřednictvím systému IMI Evropské komisi a příslušnému vnitrostátnímu orgánu.

HLAVA II

Závěrečná ustanovení

Článek 11

Lhůty

1. Při výpočtu lhůt uvedených v tomto nařízení se zohlední pouze pracovní dny.
2. Pokud je nutné vyžádat si informace, lhůty se pozastaví ode dne odchozího protokolu do data příchozího protokolu a v každém případě na dobu, která nepřesahuje deset dnů.

Článek 12

Pravidla odkazování

1. U záležitostí, které nejsou výslovně upraveny v těchto pravidlech, se použije nařízení o sankcích.

AUTORITÀ PER LE *NAD*
GARANZIE NELLE
AGCOM COMUNICAZIONI

2. Pravomoc ostatních koordinátorů digitálních služeb přijímat příkazy podle čl. 9 odst. 4 nařízení o digitálních službách zůstává nedotčena.

Článek 13

Ustanovení o přezkumu

1. Úřad si vyhrazuje právo toto nařízení přezkoumat ve lhůtě dvou let od jeho vstupu v platnost na základě zkušeností získaných při jeho provádění.